

РЕШЕНИЕ

№ 3253

гр. София, 19.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2108** по описа за **2021** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], срещу съдебно решение от 06.10.2020 г. по нахд. № 4947/2020 г. на Софийския районен съд (СРС), НО, 8- ми с-в, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 22-006323/13.01.2020 г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. (Д. – С.), с което на касатора за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) на основание чл. 416, ал. 5 от КТ е наложено административно наказание- имуществена санкция в размер на 2 000 лв. за неизпълнение на даденото с Протокол за извършена проверка № ПР 1922317/02.08.2019 г. задължително предписание № 4.

В жалбата се обосновават съображения за неправилност на решението, като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т.1 и т.2 от НПК. Излагат се доводи за необоснованост на извода на първоинстанционния съд, че на М. Н. не е изплатено дължимото се трудово възнаграждение за месец януари 2017 г. Навеждат се аргументи, че поради нередовно връчване на административния акт, правото на защита на санкционираното лице е накърнено. Моли се съда, да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на Софийския районен съд и да постанови ново по съществото на правния

спор, с което да отмени изцяло наказателното постановление. Претендира се присъждане на разноски за две инстанции.

Ответникът – директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С. чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Моли решението на Софийския районен съд да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът счита, че касационната жалба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

В атакуваното решение въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата обстановка, като е приел, че с предписание под №4 по Протокол за извършена проверка №ПР 1922317/02.08.2019г., на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 КТ, от Дирекция „Инспекция по труда“-С. е разпоредено на [фирма], в качеството му на работодател, да изплати уговореното трудово възнаграждение на М. Ц. Н., съгласно предоставена разчетно-платежна ведомост за заплата за м. януари 2017г. за положения от него труд през м.януари 2017г., съгласно чл.128, т.2 КТ, в срок до 26.08.2019г.

При извършена на 17.09.2019г. последваща проверка относно изпълнението на дадените предписания, от работодателя не са представени платежни документи - ведомости за заплати, фиш, касов ордер или банково извличение, от които да се установява изплащането на трудово възнаграждение на М. Ц. Н. за м.януари 2017г., поради което от актосъставителят, е прието, че предписанието не е изпълнено, с което е осъществено вмененото на касатора нарушение.

За така констатираното нарушение е съставен АУАН №22-006323/17.09.2019г., подписан от управителя на дружеството, с възражения. На базата на така съставения акт, е издадено обжалваното наказателно постановление за нарушение на разпоредбите на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното дружество е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност.

Решението е правилно.

Съдът не установи твърдените от касатора нарушения на административно-производствените правила при издаването на АУАН и НП. Правилното или неправилното приложение на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН се отнася само до допустимостта на жалбата срещу наказателното постановление и нейната срочност, поради което не влече неговата незаконосъобразност и не е основание за отмяната му. Ненадлежащото връчване на административния акт не води до нарушаване правото на защита на санкционираното лице, тъй като същото е упражнено при провеждане на съдебното производство.

Предвид, че нарушението – неизпълнение на дадено предписание, винаги и безусловно се осъществява чрез бездействие, което трае докато бъде преустановено,

респективно установено, то след изтичане крайния срок за изпълнението му - в случая на 26.08.2019 г., то се счита за извършено. След изтичане на срока, даден за изпълнение на предписанието, и неизпълнение на същото, нарушителят осъществява нарушението до момента, когато то бъде установено. Времето, мястото и обстоятелствата, при които е извършено нарушението могат да бъдат изведени от установителната част на НП, поради което процесуалните права на дружеството не са нарушени.

В случая предписанието е влязло в сила. Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на самостоятелно обжалване по реда на АПК – чл. 405, изр. 1 от КТ. След влизане на предписанието в сила съдът следи единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно- наказателната отговорност включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. В тази връзка ирелевантни са причините довели до неизпълнение на даденото предписание. Последното касае законосъобразността и правилността на даденото предписание и подлежи на проверка в процедурата по оспорването му, не и в настоящото производство. Следователно и с оглед липсата на доказателства за противното, съставът на вмененото нарушение - неизпълнение на предписание на административен орган в указан срок, е осъществен.

Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 10 000 лв. Към момента на извършване на последваща проверка, по изложените по-горе съображения правилно е прието, че не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, осъществен е състава на вмененото административно нарушение. Размерът на наложеното е близо до законоустановения минимум, поради което съдът го намира за правилно определен.

На следващо място настоящата съдебна инстанция счита, че в случая липсва основание за приложение на института „маловажен случай“. В тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. на ВАС по тълкувателно дело № 7/2010 г. на О. е посочено, че специалният състав на маловажно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН. В настоящият случай, не са налице предпоставките за приложението на чл. 415в КТ, а именно нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 лв., определено по реда на чл. 63, ал.5 от ЗАНН вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал.2, предл първо и второ АПК, вр. С чл. 63 ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София- град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 06.10.2020г., постановено по нахд. №4947/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8- ми състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция инспекция по труда [населено място] разноски по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.